

Dosarul nr.2rac-61/21

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : G. Stratulat)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : A. Panov; L. Pruteanu; I. Țurcan)

DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții
Supreme de Justiție,

în următoarea componență:

Președinte – Dumitru Mardari,

judecători – Maria Ghervas, Nicolae Craiu, Nina Vascan, Victor Burduh,

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Maurt”,
reprezentată de avocatul Bucătaru Marian,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de
Stat ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” împotriva Societății cu
Răspundere Limitată “Maurt” privind încasarea datoriei, penalității și dobânzii de
întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020 prin care
s-a admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat ”Stațiunea Didactico-
Experimentală din Stăuceni”, s-a casat hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul
Centru din 16 decembrie 20192019 și s-a pronunțat o hotărâre nouă de admitere a
acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 04 septembrie 2019, Î.S. ”Stațiunea Didactico-Experimentală din
Stăuceni” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Maurt”
solicitând încasarea sumei de 404 776 de lei cu titlu de datorie, 412 827,86 de lei cu
titlu de penalitate, 188 656,94 de lei cu titlu de dobândă de întârziere.

În motivarea acțiunii, a menționat că, în perioada 19 octombrie 2016 - 29
octombrie 2016, Î.S. ”Stațiunea Didactico Experimentală din Stăuceni” a livrat către
S.R.L. „Maurt”, struguri în stare proaspătă din roada anului 2016 în cantitate de 99
170 de kg, conform facturilor fiscale: nr.AAF3948901 din 19.10.2016;
nr.AAF3948902 din 19.10.2016; nr. AAF3948903 din 20.10.2016; nr.AAF3948904
din 20.10.2016; nr.AAF3948905 din 21.10.2016; nr.AAF3948906 din 26.10.2016;
nr.AAF3948907 din 26.10.2016; nr.AAF3948908 din 26.10.2016; nr.AAF3948909
din 28.10.2016; nr.AAF3948910 din 28.10.2016; nr.AAF3948911 din 29.10.2016,
care nu au fost achitați.

În temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr.03-p/2016, din 24 august 2016, încheiat între Î.S. Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni, în calitate de vânzător și S.R.L. „Maurt” în calitate de cumpărător, vânzătorul și-a asumat obligația de a vinde, iar cumpărătorul de a cumpăra poamă albă (producție agricolă) în cantitate de 500 000 kg, la prețul de 3,50 lei kg, iar cumpărătorul de a recepționa și achita producția livrată.

Conform pct.2.1 al contractului, achitarea pentru producția agricolă livrată urma a fi efectuată de Cumpărător la momentul livrării, conform facturii fiscale, dar nu mai târziu de trei zile de la data recepționării producției agricole, iar conform p.5.2 pentru neexecutare/executare întârziată a obligațiilor prevăzute în contract p.l.1 și p.2.1 din contractul menționat, partea vinovată achită celeilalte părți o penalitate în mărime de 0,1% din valoarea obligației ajunse la scadență pentru fiecare zi de întârziere.

Reclamantul a indicat că, S.R.L. „Maurt” nu și-a îndeplinit obligațiunile contractuale de achitare a prețului pentru marfa livrată, formând astfel o datorie restantă în sumă de 404 776.00 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019, cererea de chemare în judecată depusă de Î.S. ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 30 decembrie 2019, Î.S. ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020, s-a admis apelul declarat de Î.S. ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni”.

S-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019, și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care:

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Î.S. ”Stațiunea Didactico Experimentală din Stăuceni”.

S-a încasat din contul S.R.L ”Maurt”, în beneficiul Î.S. ”Stațiunea Didactico Experimentală din Stăuceni”, suma de 404776,00 lei cu titlu de datorie, suma de 412827,86 lei cu titlu de penalitate, în total suma de 817603,86 lei.

S-a încasat din contul S.R.L. ”Maurt” în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 24528,11 lei, proporțional pretențiilor admise.

În partea încasării dobânzii de întârziere, cererea de chemare în judecată depusă de Î.S. ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” s-a respins ca fiind neîntemeiată.

La 03 decembrie 2020, S.R.L. ”Maurt”, reprezentată de avocatul Bucătaru Marian a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel.

De asemenea, a menționat că examinând acțiunea, instanța de apel a încălcat normele de drept material prin neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată și anume nu a ținut cont de faptul că în speță sunt aplicabile prevederile art.296 (pct.16), 108 alin. (1) și (4), 117 din Codul fiscal, art. 246, 252, 513, 578, 617 alin.(5), 704 alin.(1), 753, 760 din Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019), art.118 alin.(1), 121 din Codul de procedură civilă.

Recurentul a indicat că, instanța de apel și-a depășit împuternicirile și a emis o hotărâre arbitrară bazată pe concluzii care nu puteau rezulta din examinarea cauzei.

Decizia instanței de apel este în contradicție cu prevederile art.239 și 241 alin.(5), fiind nemotivată, concluziile sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, fără a fi dată o apreciere corectă pretențiilor formulate de reclamant.

Instanța de apel nu a verificat referințele, obiecțiile înaintate, legalitate și temeinicia hotărârii instanței de fond în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt.

Recurentul a indicat că, nu s-a confirmat că a recepționat marfa și nu a profitat de acest fapt, fiind contrară afirmația instanței de apel în acest sens, care la emiterea soluției a aplicat prevederile art.775 Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019).

Instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, nu a examinat efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și s-a limitat la însușirea motivelor doar a apelantului, ignorând poziția intimatului.

La fel, recurentul a reiterat că în decizia din 22 septembrie 2020, instanța de apel nu a făcut nici o trimitere, apreciere sau observație asupra referinței depuse de S.R.L ”Maurt”, înregistrată la 16 iunie 2020.

Or, instanța de apel s-a limitat și a preluat total poziția doar a unei părți a raportului litigios, fără a analiza speța și nu a răspuns argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de S.R.L ”Maurt”, în referință.

Astfel, examinarea cauzei în ordinea de apel a avut loc în mod arbitrar, incomplet, evaziv, iar soluția instanței de apel nu întrunește condițiile unui proces echitabil în sensul art.6 CEDO, având în vedere că nu este motivată.

Totodată, a specificat că încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale s-a manifestat prin faptul că, ședința din 22 septembrie 2020, a avut loc în lipsa părților, instanța nu a citat nici intimatul și nici reprezentantul acestuia.

S.R.L. „Maurt” nu a împuternicit nici-o persoană, șofer sau un alt terț de a semna careva facturi, bonuri de consum sau alte acte, totodată la caz nu există nici o delegație/procură/mandat, anexată la facturi fiscale. Nu există ștampila S.R.L. „Maurt” aplicată pe facturile fiscale sau alte acte ce demonstrează ca aceasta marfă a ajuns la cumpărător.

Actele primare, care se pretind ca stau la baza executării contractului de vânzare- cumpărare nr.03-p/2016 din 24 august 2016, nu reflectă voința ambelor părți contractante și nu sunt în măsură să determine apariția unor obligații reciproce.

Facturile fiscale în temeiul cărora se solicită încasarea sumei, în lipsa semnăturii nu pot fi apreciate ca veritabile și nu pot fi raportate la executarea

contractului, deoarece legislația fiscală nu prevede un alt document fiscal care ar substitui factura fiscală în cazul livrării de bunuri impozabile cu TVA.

Recurentul a menționat că, instanța de apel a transcris poziția reclamantului din cererea de chemare în judecată, fapt ce denotă încă o dată asupra încălcării regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, nu a examinat efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și s-a limitat la însușirea motivelor doar a apelantului, ignorând poziția intimatului.

Astfel, recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul modului în care s-a derulat procesul în apel, invocând încălcarea drepturilor procesuale a intimatului.

Examinând cauza, instanța de apel nu a stabilit corect situația de fapt și de drept a litigiului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 22 septembrie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recurentul a indicat că, nu a recepționat decizia motivată a instanței de apel, deși în acest senat a depus o solicitare la data de 06 octombrie 2020.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat părților decizia motivată la 13 noiembrie 2020.

Cererea de recurs a fost declarată la 03 decembrie 2020, respectiv, în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Astfel, la 09 ianuarie 2021, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, însă corespondența s-a returnat instanței cu mențiunea, nereclamat (f.d.63 Vol. II).

La 16 februarie 2021, Î.S. ”Stațiunea Didactico Experimentală din Stăuceni” a depus referință, menționând că argumentele recursului sunt neîntemeiate, au fost examinate odată de instanța de apel și nu conțin exigențele stipulate la art.432 alin.(2) lit. a), b), c) și alin.(3) lit. b) din Codul de procedură civilă.

Decizia instanței apel este corectă și legală. Instanța a aplicat prevederile legislației în vigoare atât la apariția raporturilor juridice cât și la judecarea cauzei.

A aplicat just și obiectiv prevederile legii art. 122, 130, 240 alin. (1), 373 din Codul de procedură civilă și a adoptat decizia legală și întemeiată în conformitate cu art. 239, 240, 241.

Intimatul a indicat că, cererea de recurs contravine prevederilor art.432 din Codul de procedură civilă și a pledat pentru respingerea recursului.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 24 februarie 2021 recursul declarat de S.R.L. ”Maurt”, reprezentată de avocatul Bucătaru Marian, a fost considerat admisibil.

În conformitate cu art. 441 și art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului, verificând în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Conform art. 444 din Codul de procedură civilă, prezentul recurs se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând argumentele invocate în cererea de recurs pe baza materialelor din dosar, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În condițiile art. 26 alin. (1) și (2) procesele civile se desfășoară pe principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale.

Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încât părțile și ceilalți participanți la proces să aibă posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță, de alte organe și persoane, de a-și expune opinia asupra oricărei probleme de fapt și de drept care are legătură cu cauza dată judecării și de a-și expune punctul de vedere asupra inițiativelor instanței.

Din analiza deciziei din 22 septembrie 2020 se deduce că, instanța de apel nu a respectat principiul contradictorialității la examinarea cauzei.

În speță, Colegiul reține că Î.S.”Stațiunea Didactico Experimentală din Stăuceni”, a declarat apel asupra hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019.

După înlăturarea neajunsurilor, prin încheierea din 05 mai 2020 instanța de apel a acceptat spre examinare cererea de apel, stabilind data judecării apelului, pentru 16 iunie 2020, ora 11⁰⁰.

Ședința de judecată din 16 iunie 2020, a fost amânată pentru 22 septembrie 2020, din motiv că judecătorul raportor se afla în concediu medical.

În ședința de judecată din 22 septembrie 2020, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa părților, constatând că procedura citării legale a fost respectată, pronunțând dispozitivul deciziei.

Prin decizia din 22 septembrie 2020, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul, a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2019 și a emis o hotărâre nouă de admitere acțiunii.

Din conținutul deciziei se constată că, examinând materialele dosarului, instanța de apel a dat apreciere doar argumentelor apelantului, ignorând în totalitate poziția intimatului.

La rubrica argumentele părților, instanța a expus doar motivele apelantului din cererea de apel, iar cu referire la intimat a indicat că, fiind citat legal, nu s-a prezentat și nu a invocat careva motive.

Examinând cauza în ordine de recurs, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază critic constatările instanței de apel.

Or, materialele dosarului atestă că, la 16 iunie 2020, prin intermediul cancelariei S.R.L. "Maurt", reprezentată de avocatul Bucătaru Marian a depus referință asupra cererii de apel, fiind înregistrată cu numărul de intrare 5881.

În cuprinsul referinței S.R.L. "Maurt" și-a argumentat poziția asupra acțiunii reclamantului, însă instanța de apel nu i-a dat nici o apreciere și nu a făcut nici o mențiune la analiza dosarului.

Din dispozițiile art. 373 alin. (1) Cod de procedură civilă rezultă că, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Deci, instanța de apel trebuie să verifice toate elementele pe care trebuie să le cuprindă o hotărâre judecătorească, pentru exercitarea unui control judiciar.

Reiese că, obligația instanței de a-și motiva hotărârea, are în vedere stabilirea în considerentele hotărârii a situației de fapt expuse în detaliu, încadrarea în drept, examinarea argumentelor părților, punctul de vedere al instanței față de fiecare argument relevant și raționamentul logico-juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Motivarea clară, convingătoare și pertinentă a hotărârii constituie o garanție pentru părțile din proces în fața eventualului arbitrariu judecătoresc și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar.

La caz, Colegiul a reținut că aceste dispoziții legale imperative nu au fost respectate.

Prin urmare, a invocat că, deși instanța a pronunțat o soluție nouă care reprezintă fondul cauzei, este notabil că, nici o afirmație a intimatului nu a fost cercetată, nici o probă nu a fost apreciată, deci nu au servit ca suport al concluziilor instanței, concluzii care nu se fundamentează pe stabilirea unei stări de fapt.

Instanța de apel nu a analizat și nu a răspuns criticilor invocate de intimat prin referința depusă, motivarea deciziei pronunțate în apel cuprinzând doar argumentele părții apelante, fără a se face, însă, nici o referire expresă la poziția părții intimat.

În această situație, instanța de recurs a constatat că, de fapt, decizia pronunțată în apel este nemotivată, ceea ce împiedică instanța de recurs să exercite controlul de legalitate asupra deciziei criticate.

Motivarea hotărârii este esențială pentru orice proces, aspect învederat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului care a statuat că, între garanțiile dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea

Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, se înscrie și obligația instanței de a-și motiva hotărârile.

Motivarea hotărârii presupune indicarea cu suficientă claritate a motivelor pe care se întemeiază hotărârea, cu examinarea probelor administrate.

În cauza *Albina contra României*, CtEDO, a constatat că judecătorii trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază deciziile.

Or, motivarea este un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie.

Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, prevăzută de art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și norma de drept național, art. 239 din Codul de procedură civilă.

Așadar, motivarea hotărârilor judecătorești se impune din perspectiva dreptului la un proces echitabil, întrucât numai pe această cale se poate verifica maniera în care, în circumstanțele concrete ale cauzei, a fost soluționat procesul. Exigența motivării este esențială în administrarea adecvată a justiției, în condițiile în care considerentele reprezintă partea cea mai întinsă a hotărârii, locul în care se indică motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, a menționat că o decizie motivată permite părților să demonstreze că a fost audiată în mod real cauza lor.

Instanța de apel, casând hotărârea primei instanțe, a analizat doar cererea de apel, reținând că prima instanță a aplicat în mod greșit prevederile legislației aplicabile contractului de vânzare-cumpărare a bunurilor și a interpretat eronat prevederile contractuale.

Colegiul constată că, instanța de apel nu a răspuns tuturor criticilor de nelegalitate și netemeinicie invocate de părți, nu a ascultat în mod real concluziile părților și nu a expus toate argumentele care au justificat soluția sa de apreciere a acțiunii ca întemeiată.

Astfel, nu au fost respectate dezideratele jurisprudenței C.E.D.O. referitoare la motivarea hotărârilor judecătorești.

În cauza *Covalenco vs Republica Moldova* din 16 iunie 2020 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, de fapt, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul companiei de asigurare, fără a oferi un răspuns la contraargumentele reclamantului, iar în opinia Curții, acel argument era esențial pentru examinarea cauzei și, în eventualitatea în care ar fi fost acceptat, putea conduce la adoptarea unei soluții diferite.

Deci, lipsa examinării tuturor argumentelor, este contrară articolului 6 § 1 din Convenție și duce la încălcarea drepturilor fundamentale ale părților.

Principiul procesului echitabil reclamă că hotărârea să fie motivată, justițiabilul având posibilitatea să cunoască motivele care l-au făcut pe judecător să adopte una sau altă soluție și să le conteste dacă sistemul prevedea o cale de atac împotriva

acestei hotărâri, lipsa motivării unei decizii judiciare, punând în pericol dreptul la un proces echitabil (cauza Kaufland vs Belgia).

O hotărâre motivată demonstrează că o cauză a fost judecată în mod corespunzător și permite părților să introducă o cale de atac adecvată și efectivă.

În cadrul unei proceduri civile, instanțele sunt obligate să își motiveze corespunzător hotărârile, pentru a permite persoanelor să formuleze cereri adecvate în căile de atac.

În aceste condiții, omisiunea instanței de a verifica atât poziția apelantului cât și a intimatului, echivalează în fapt cu lipsa analizei cauzei și, în esență, nesoluționarea acesteia într-un procedeu real și efectiv, acela de confruntare a afirmațiilor părților cu actele cauzei, de stabilire a unei situații de fapt ca rezultat al unei aprecieri atașate de natura cauzei, circumstanțele acesteia.

Or, în condițiile în care, din perspectiva instanței de recurs, cauza nu a fost soluționată în mod real, potrivit garanțiilor conținute de art. 6 din Convenție, prin neaprecierea argumentelor principale ale părților, decizia instanței de apel nu poate fi una corectă și legală.

Motivarea instanței investită cu soluționarea cererilor în căile de atac trebuie să se refere la fondul problemei cu privire la care urmează să se pronunțe aceasta într-o manieră care să reflecte în mod adecvat rolul său.

Instanța de recurs conchide că, hotărârea este actul prin care se finalizează procesul, ea reprezentând opera judecătorului al cărui conținut este rodul raționamentului prin care acesta supune o speță determinată regulii generale de drept. Evoluția acestui raționament reprezintă motivarea hotărârii.

Aceasta este necesară pentru a o face înțeleasă și acceptată de părțile litigante, dar și pentru a permite când este cazul, instanțelor superioare să verifice dacă nu există lacune sau contradicții în raționamentul judecătorilor.

În concluzie, se reține că, existența contradicțiilor în actul judecătoresc afectează nu numai drepturile părților la un proces echitabil dar și încrederea părților în actul justiției, urmând astfel, de înlăturat viciul respectiv, de către instanța care a emis hotărârea.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate, să administreze cu atenție toate probele din speță, legea aplicabilă, și ca urmare să emită o decizie legală și întemeiată.

Prin urmare, lipsa răspunsurilor la argumentele ambelor părți echivalează cu ne cercetarea fondului cauzei, astfel încât în temeiul art. 432 alin.(4) din Codul de procedură civilă, care prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cauza civilă trebuie rejudecată de către instanța de apel.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că s-a constatat încălcarea normelor de drept procesual și deoarece eroarea judecătorească nu poate

fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de S.R.L. „Maurt”, reprezentată de avocatul Bucătaru Marian, de a casa decizia Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020 și de a trimite cauza spre rejudecare în instanța de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1), lit. c) din Codul de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Maurt”, reprezentată de avocatul Bucătaru Marian.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2020, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de Stat ”Stațiunea Didactico-Experimentală din Stăuceni” împotriva Societății cu Răspundere Limitată “Maurt” privind încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu

Nina Vascan

Victor Burduh